

Til Sverige!

Da vi begyndte at snakke om sommerferien ville Karin helst til Sverige, hvorimod Helge hellere ville sydpå. Til sidst blev vi enige om at tage til Sverige. Vi undersøgte så forskellige muligheder for at komme derover. Det var Stena Line der havde den billigste tur. Den går fra Grenå til Varberg, prisen var ca. 800 kr. for en retur. Helge syntes dog at det var alt for dyrt for en sølle færgebillet, men som så mange gange før fik Karin sin vilje og billetten blev bestilt.

Vi skulle af sted fra Grenå ved middagstid og var så i Varberg ca. 4 1/2 time senere. Vi havde i forvejen bestemt at vi blot ville finde en campingplads i nærheden af Varberg til den første overnatning. Vi endte på Espeviks Camping ca. 10 km nord for Varberg. Den ligger på den naturskønne halvø Årnäshalvön. Da teltet var slået op var vi en tur ude på klipperne og nede ved stranden ikke langt fra pladsen. Skønt at være væk hjemmefra!

Anders var ikke så genert, så han gik bare hen til nogle lidt større piger på campingpladsen for at lege med dem. Vi havde lært ham at sige »hej då«, så det blev sagt nogle gange. Vi havde også lært ham en enkelt høflighedsfrase: Tack så mycket! Fordi vi hele tiden sagde »pigerne« troede Anders at det simpelthen betød legekammerater. På resten af ferien kaldte han bare potentielle legekammerater for »pigerne« – uanset køn. »Jeg vil ned til pigerne« kunne han sige og pege på en flok drenge på legepladsen!

Allerede da vi kørte fra færgen lagde vi mærke til at der var forholdsvis mange amerikanske biler i trafikken. Godt nok er svenskerne mere til amerikanske biler end danskerne, men der var altså rigtig mange. Det viste sig at der også var en del af dem på campingpladsen. Dåsebajere, cowboyhatte og country-musik i lange baner. Men de virkede nu meget søde – selv om de så lidt raggare-agtige ud. Der har sikkert været et amerikaner-træf i Varberg i den weekend.

Helge og Anders skal til at gøre klar til aftensmad i »stugan« da vi er vel ankommet til Camp Vålornas.

Flere jyder

Da vi havde fået aftensmad kom der en dansk familie og slog telt op lige ved siden af os. Da måtte vi endnu engang konstatere at verden er lille. Det var nemlig Bent Overå, Ellen Thygesen og deres store søn Anders. Både Bent og Ellen, der er skolelærere, kender det meste af Helges familie, fordi de har undervist nogle af Helges søskende, nevøer og niecer. Desuden kender Helge Ellen fra gamle dage i Randers. De var på cykeltur i en forlænget weekend og havde været med samme færge over som os. Hyggelige mennesker, som vi fik en sludder og en øl sammen med mellem teltene denne første aften i Sverige.

Om at finde rundt i Sverige

Vi havde ikke nogle præcise planer om hvor vi ville hen inden vi tog hjemmefra, men som det første mål ville vi køre østpå ca. 80-90 km. Planen er at ende på en campingplads 8 km nord for Gislaved. Den ligger ned til elven Nissan (troede vi). Da vi havde hele dagen for os ville vi finde nogle små veje at køre på, i stedet for blot at køre ad vej 153 østpå og derefter 26 nordpå. Det er også utroligt smukt at se Sverige fra disse små veje. Alle de idylliske rødmaledede træhuse med hvide vinduer og hushjørner, vekslende med skov, søer og klipper. Det var virkelig en flot tur.

Vi måtte dog vende om nogle gange fordi en vej endte blindt – det burde vi have taget som en advarsel. Det kort vi havde at køre efter var et af Helges gamle campingkort fra 1981 i skala 1:1.100.000. Sådan et kort er

der ikke mange detaljer på! Det endte selvfølgelig også med at vi ikke anede hvor vi var henne. Efter flere forgæves forsøg på at købe et nyere og mere detaljeret kort i lokale købmandsforretninger måtte vi bide i det sure æble og forsøge at finde ud til en størrer vej. Det lykkedes os, efter at have spurgt om vej flere gange, at komme ud på vej 26 ved Smålandssstenar. Så var det bare om at komme nordpå til Gislaved og videre til campingpladsen. Desværre viste det sig at denne ikke længere eksisterede! Ups – klokken er blevet lidt mere end planlagt og stemningen er ikke helt i top.

Ankomst til det vestlige Småland

Ifølge kortet ligger den nærmeste campingplads lidt syd for byen Gnosjö. Det var blot 15-20 km væk. Til alt held var denne campingplads ikke nedlagt. Camp Vålornas, som pladsen viser sig at hedde, er en rigtig hyggelig plads ned til søen Hären. Egentlig er pladsen blot nogle rydninger i skoven der er afgrænset af søen på to af siderne. Der er ikke noget stort supermarked på pladsen, blot en lille kiosk. Det er en ret lille plads med flest svenske fastliggere i campingvogne. Det lille afsnit der er for telte ligger helt ned til søen. Her er også placeret en lille hytte med bord og bænke og en ovn til madlavning over åben ild. Anders lærte lidt mere svensk: en stuga.

Det var egentlig et tilfælde at vi blev her hele resten af ferien. Planen havde været (OK – nok kun Helges plan) at køre længere nordpå og komme rundt om søerne Vänern og Vättern. Men pladsen var så hyggelig – og der var nok at se i omegnen – at vi valgte at blive.

Lige ved siden af os kom desuden en familie fra Charlottenlund, der havde en dreng på Anders alder. De legede godt sammen – så det var endnu en grund til at blive.

Lange gåture

Et par gange var vi ude på nogle lange gåture. Den første var lige i nærheden af campingpladsen. Den var som sagt omgivet af skov, så vi gik bare 500 meter ned af vejen mod Kulltorp og så op i skoven til venstre. Straks vi kom væk fra asfalten var det som at træde ind i et sceneri fra Tolkiens bøger Hobitten og Ringenes Herre. Skummel mørk skov, dampede varme pletter hvor solen skinnede, en plaskende lille bæk med sumpebredder, trodelignende klippefremspring og fuglesang. En ren eventyrverden, hvis man forstår at sanse det. Vi nød det i fulde drag.

En anden tur gik vi lidt længere væk. Vi kørte i bil om til et sted hvor det var muligt at gå en rundtur på ca. 10 km. Først igennem en skov langs en asfalteret vej og så retur ad en snoet og kuperet grusvej. Denne vej gik også gennem skov og nogle meget små byer. Det er utroligt at man i Sverige giver 4-6 huse der ligger sammen et bynavn! Men dem var vi igennem nogle stykker af. Det var ren Astrid Lindgren at opleve. Det var en ret varm dag hvor vi dog fik en enkelt regnbyge, men vi havde heldigvis regntøj med.

Underholdende elementer

Sent en eftermiddag, mens vi lå på campingpladsen, ankom en svensk familie. Det var ret tydeligt at det var deres første eksperiment udi campinglivets glæder. Med alle vore fordomme i behold, blev vi hurtigt enige om at det måtte være et veluddannet akademiker-par. Det var en familie med en teenagedatter og en lidt yngre dreng.

Bare det at se deres forsøg på at slå et par simple kuppeltelte op var ren Gøg og Gokke-komik. Jeg tror (håber) at det lykkedes os at undertrykke den værste grin. Men for satan hvor så det morsomt ud. Teltene styrtede hele tiden sammen for dem. To timer efter ankomsten var teltene »allerede« slået op.

Derefter skulle de i gang med at lave aftensmad. Den første time eller deromkring gik med at skrælle kartofler. En kanonstor grydefuld kartofler skulle de så til at koge på et stormblus! Faderen forsøgte at få en eller anden væske til at brænde i dette blus – vi blev aldrig helt klar over hvad det egentlig var, men brænde kunne det altså ikke.

Helge gik over til dem og fortalte at det nok var bedst at hælde noget sprit i brænderen. De fik så fyldt brænderen med noget af vores sprit, så de kunne få noget at spise. Dog fortalte vi dem også at der jo var et lille overdækket køkken oppe ved baderummene, som man frit kunne benytte. Hvis de ikke havde kogt deres kæmpegyde med kartofler deroppe havde de sikkert ikke fået mad den aften.

Tur til Bredaryd

Vi var en dag nede for at se Bredaryd Hembygdspark. Begrebet er åbenbart udbredt i Sverige. Vi stødte på skilte til en hembygdspark i flere byer. En hembygdspark kan nærmest sammenlignes med en mini-udgave af fx »Den Gamle By« i Århus. Man har samlet ældre bevaringsværdige huse fra byen i et åbent museum.

Vi ledte længe efter den i Bredaryd. Den viste sig at ligge ret anonymt placeret i et ældre villakvarter. Vi var faktisk kørt forbi et par gange uden at opdage det. Det er ikke skiltningen de er kendte for i Bredaryd. Desværre var der ikke åbent den dag, så husene var aflåste, men vi var rundt og kikke ind af alle vinduerne. Det mest spændende hus var et rigtigt gammelt bjælkehus med trætorv på taget.

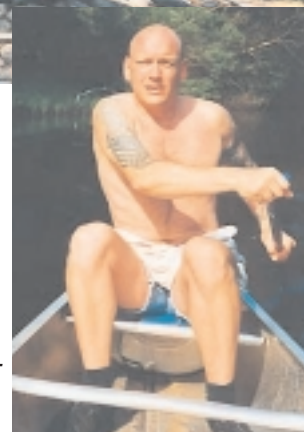
En dag i Värnamo

Da vi nu ikke kom ind i nogle af husene i Bredaryd Hembygdspark, ville vi i stedet prøve den i Värnamo – den hedder Apladalen. Her var der dog heller ikke åbent i husene, men der var alligevel meget at se, bl.a. en flok geder som Anders var meget interesseret i. Der var her gjort meget ud af informationen om de enkelte huse, så vi alligevel fik en god historie om de enkelte huse, selv om vi ikke kunne komme indenfor. Og heldigvis for Anders var der også en rigtig stor legeplads i parken, så her holdt vi en længere siesta.

Efter dette besøg ville vi ind i byen for at få en kop kaffe og te. Vi fandt en café der lå i centrum, ned til Lagan elven. Det viste sig at de her på »Stigs« også udlejede kanoer, så vi ville lige ud i kano først. Vi lejede en kano i en time og fik en rigtig hyggelig tur ned og op af Lagan. Da det var en almindelig hverdag mødte vi overhovedet ikke andre sejlende på vores tur. Tilbage på »Stigs« stod den på kaffe, te, sodavand og kage inden vi vendte hjem til campingpladsen.

Anders var meget benovet over disse figurer. »Hvorfor mon de ikke siger 'hej då' til min far?«

Vi lejede en kano en times tid og var en tur ned ad den rolige elv »Lagan«. Helge klarede padlen og Karin prøvede at holde Anders inde i kanoen. Det lykkedes heldigvis.

Underholdende elementer 2

Den dag vi havde besluttet at tage en tur i cowboyland, startede med »Underholdende elementer 2« – denne gang var det blot Helge der var i centrum! Det lykkedes ham at bakke bilen ind i det eneste træ på campingpladsen som ikke stod som læhegn i skellene. Dette var placeret ude midt i den afdeling der var forbeholdt teltfolket.

Et hurtigt kik i bakspejlet da vi skal afsted. Fri bane, og så i bakgear. BANG! Det må have set komisk ud. Det kostede os en bule i kofangeren og en smadret venstre baglygte. Han havde simpelthen ikke lagt mærke til, at der stod et kæmpestort grantræ der!

Det viste sig at være ret dyrt at få skiftet den skide baglygte hjemme i Danmark. Vi kunne sikkert godt have fået den repareret inde i Gnosjö, der lå nemlig en Skoda-forhandler. Men vi droppede det, selvom bilreparationer og reservedele er billigere i Sverige end i Danmark. Byen var simpelthen så kedelig at vi ikke vidste hvad vi skulle få tiden til at gå med, mens forhandleren skulle lave bilen. Men det lille uheld fik nu ikke lov til at spoilere vores besøg på High Chaparral.

Cowboyland!

Vi var egentlig lidt skeptiske overfor dette kunstige cowboyland – High Chapparral. Ville vi virkelig bruge vores sidste feriepenge (entréen er ret dyr) på sådan en gang kommercielt lort. Men vi blev enige om at Anders garanteret vil nyde det og flere på campingpladsen anbefalede det meget. Vi forventede faktisk blot nogle fladpandede Hollywood facader og en omgang »køb lige vores plastik-shit«. Men der tog vi fejl. Selvfølgelig er det noget lilleput-agtigt over det, fx en hjuldamp der tøffer rundt i en alt for lille kanal.

Men ellers virkede det meste til vores forbløffelse ret autentisk. Husene var ikke kulisser, men rigtige solide bjælkehuse der lugtede af tjære, og vejene var ligeså støvede som de plejer at være i cowboyfilm. Når vi kikkede ind i husene i hovedgaden var forretninger fuldt udstyrede med originale ting. Selv barberforretningen så ud til at kunne modtage gæster hvornår det skulle være. Der er også ansat ret mange mennesker i parken, der går rundt i kostumer og laver små happenings. Så både pistoldueller, en fredelig diligence, smeden der laver hestesko og andre hverdag aktiviteter ses overalt. Anders var fuldstændig overvældet.

En ting vi blev enige om at droppe, var at besøge Western-Arenaen hvor der flere gange i løbet af dagen blev opført forskellige skuespil. Det var simpelthen for voldsomt og larmende. Masser af skyderi, galoperende ryttere og masser af action. Garanteret kanonfedt for lidt ældre børn. Det er skuespillere og stuntmænd der er ansat til disse show.

I stedet tog vi over på indianerøen for at se nogle canadiske indianere der viste mange af deres traditionelle danse, ledsaget af deres fantastiske musik. Det var rigtigt flot. Både deres festdanser i vildt flotte fjerprydede dragter og de mere hverdagsagtige danse. Der er noget hypnotisk over de rituelle danse og den monotone musik. High Chapparral har åbenbart forskellige indianerstammer ovre hvert år i højsæsonen, for at vise deres danse. Det er faktisk hele entréen værd.

Togrøveri

Efter indianerdansene og en is, ville vi en tur rundt i landskabet med toget. Da vi ville stige ombord på toget blev vi stoppet af sheriffen og hans vice-sherif. Et par rigtig hårdkogte typer med skægstubbe, langt hår, lange læderfrakker, løst-hængende seksløbere og skarpladte rifler. »Hur är din Harley-Davidson parkerad« ville de vide. De var åbenbart overbevist om at med Helges udseende måtte der nødvendigvis holde en Harley parkeret et eller andet sted. De rystede opgivende på hovedet da jeg på dansk-svensk fortalte at jeg skam havde haft en Harley, men solgte den for 5-6 år siden.

Vi fik dog lov til at komme med toget alligevel. Og turen gik sådan set også meget godt. Lige til en bande outlaws stoppede og plyndrede toget for postsækkene. Det var et forrygende optrin med de gode, de onde og de grusomme. Det var vist de onde der vandt, så vidt vi lige kunne se. Et par

Hovedgaden i High Chapparral. Det er ikke billedet der er dårligt – så støvet var der!

Den flotte opvisning over på indianer øen. Showet varede omkring tre kvarter.

Karin og Anders med en tipi i baggrunden.

Vi kører langsomt fremad med damptoget. Vi ved endnu ikke at vi om et kort øjeblik bliver overfaldet.

outlaws kom ind i toget med rygende seksløbere og skød omkring sig. Det blev for meget for flere små unger der stak i et vræl. Men Anders sad blot med åben mund og polypper. Da de råbte »hånderne upp« fik han (og vi) hurtigt lapperne op. De jokede så med at råbe »hånderne ner« og »hånderne upp« – så de fleste unger tøede op igen. Efter at skuespillet var overstået rejste stuntmænd og skuespillere sig heldigvis op igen og bukkede. Til tydelig lettelse for børnene – der ikke lige vidste hvad de skulle tro. Men vi kom helskinede frem til den Mexicanske by med alle vore værdigenstande i behold.

Efter at have kikket rundt i Old-Mexico gik vi over i børnebyen »Lilla-Western«. En hel lille by i børnestørrelse, hvor alt må prøves og kravles rundt på. Her var vi ret længe, for Anders var lige i sit es. Han stormede rundt i, om og på alle husene. Alt blev undersøgt og kommenteret. Det eneste der kunne lokke ham derfra var udsigten til at komme over og få en ridetur.

Fristende undertøj

Vi var også inde at se en lille trækirke der var utroligt flot malet med religiøse malerier på begge de skrå lofter. Anders lærer mere svensk: kyrka.

Inden vi tager hjem skal vi lige have lidt autentisk cowboymad – cola, burgere og pommes frites. Nå – det mener du ikke at de spiste, men det troede vi altså at de gjorde; ensomme derude på prærien i solnedgangen med hesten græssende ved siden af.

Der bliver også lige tid til at kikke i den lokale souvenirbod. Souvenirbod er måske ikke lige det rigtige ord – det er nærmere en mellemstor modeforretning. Alt, virkelig: alt, hvad man kan forestille sig af udstyr og rekvisitter til cowboys og indianere findes her. Tøj, plomberede Colt seksløbere, originale Stetson-hatte, skindjakker med frynser, læderboots og sporer. Og ikke bare bras (det var der selvfølgelig også) men virkelig fede ting. Det hele var bare pissedyrt. Ellers havde Helge sikkert haft bilen fyldt op med støvler, jakker, seksløbere osv. En sjov ting det var nogenlunde til at betale sig fra, var et traditionelt sæt herreundertøj. En stor dragt med knapper ned foran på brystet og en klap for røven med knapper i. Virkelig morsomt – men til ca. 300 kr. fik undertøjet dog lov til at blive hængende på bøjlen.

Næsen vestpå

Dagen efter var det tid til at vende næsen vestpå igen. Vi beslutter os for ikke at teste flere hyggelige omveje (ikke med det kort!), men køre den direkte vej fra Gnosjö tilbage til Varberg. Vi ankommer tidlig til Varberg, besluttet på bare at lægge os ind på Getteröns Camping der ligger i udkanten af Varberg. Vi kører også derud, men af en eller anden grund dropper vi det – der er bare ingen af os der helt præcist kan huske hvorfor vi egentlig gjorde det! Resultatet bliver i hvert tilfælde at vi tager ud på Espeviks Camping, som vi også overnattede på den første nat.

Da teltet er slået op tager vi en tur ind til Varberg for at daske lidt rundt og få noget aftensmad. Vi spiser pizza i en lille snask nede i Bäckgatan, og ender oppe i byen på et lille hyggeligt sted der hedder Mignon Café. Det er en gammel bagerforretning der er bygget om. Den er rigtig hyggeligt indrettet. Det er et sted med kaffe og kage, plus nogle lette måltider. Vi kan varmt anbefale den (selv om man ikke kan få alkohol). Adressen er Drottninggatan 23 hvis du skulle komme forbi Varberg en dag. Vi blev hængende der et par timer – det er også et rart sted at have børn med.

Endelig hjem

Næste morgen skal vi uhyggeligt tidligt op, for vores færge sejler meget tidligt, vistnok allerede kl. 6.00. Selv om vi er trætte har vi en hyggelig tur hjem – det lykkedes os at få siddepladser inde i børnerummet. Den eneste der ikke er træt er Anders som under hele turen tonser rundt på rutchebanen og i kuglerummet.

Anders undersøgte alt det spændende i »Lilla-Western« – en cowboyby i børnestørrelse.

Selv for Anders kan det blive for meget med al den ferie...

Den øvrige ferie

Ud over denne tur til Sverige var vi i ugen før en tur på Rugaard Camping, der ligger mellem Grenå og Ebeltoft. Vi har været der før og vi fik igen en af vores yndlingspladser. Der er en enkelt række af pladser langs kysten så man næsten slår teltet op på stranden – og lige bagved er så skoven. Vi synes rigtig godt om at sidde om aftenen udenfor teltet og lytte til havet.

Desuden var vi som vanligt en uge i Helges forældres sommerhus i Øster Hurup. Ud over ren afslapning i sommervejret, bød ugen på ture til Tingbæk Kalkmine, Hadsund Dyrepark og Aalborg Zoo. Vejret var heldigvis så godt og vandet så varmt, at vi kunne bade på stranden. Der er en herlig børnevenlig strand deroppe. Det var Anders første møde med strandlivet – men han kastede sig frygtløst ud i bølgerne. Han løb simpelthen bare ud og kastede sig ned, for senere at dukke op spyttende og grinende. Han var slet ikke til at drive ind, selv da han frøs som en lille (vand)hund.

Fred og ro til lidt avislæsning – det er en fejl at der ikke er en øl med på billedet.

Karin leger Wilhelm Tell udenfor teltet. Læg mærke til hvor tæt vi ligger på stranden. Rigtig fedt.

En tur under jorden i Tingbæk Kalkmine. Vi måtte have jakkerne frem, der var koldt dernede.

På udkik efter dyr i Aalborg Zoo – »Mon der overhoved er dyr inde i buskadset?«.

Der var i hvert tilfælde søløver på klipperne!

En vandhund giver da ikke op selv om han fryser.